

Stražarska

Kula

**i
Glasnik Kristove Prisutnosti**

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXX 1. OŽUJAK BROJ 5
A. D. 1909 – A. M. 6037

SADRŽAJ

Prvi obraćeni Poganin	431
„Čudesne riječi života”	432
Srce važnije od Glave	433
Život u život ili smrt u smrt	434
Oslobodjenje kao odgovor na molitvu	435
Prosijavanje u sezoni Pashe	435
Podložnost Puna Ljubavi (pjesma)	438
„Poravnite staze svojim nogama”	438
Novi Savez i Novi Zavjet	441

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

PRVI OBRAĆENI POGANIN

– DJELA 10:1-48 – 4. TRAVNJA –

Ključni tekst: – „U svakom narodu onaj koji se Boga boji i čini što je pravedno, njemu je prihvatljiv.” –
Djela apostolska 10:35

Čini se da OVA lekcija ilustrira nužnost našeg razumijevanja „Božanskog plana vjekova”.

Nakon što smo nekoliko godina bili blagoslovljeni ovim pomagalom, jedva da možemo procijeniti kakvo je bilo naše stanje prije nego što je ovo svjetlo obasjalo naš put. Kad bismo to uvijek mogli imati na umu, pomoglo bi nam u vježbi strpljenja i snošljivosti prema našim dragim prijateljima u svim nominalnim crkvama. Kao ilustraciju ovoga, citiramo riječi jednog doktora bogoslovije o ovoj lekciji – čovjeka koji je također mnogo više od prosječne inteligencije. On kaže: „Uska isključivost Židova, koji su srećom sačuvali svoju religiju čistom tolika stoljeća, bila je ogromna prepreka ovom proširenju [evanđelja, izvan Židova]. Sam Krist je propovijedao samo Židovima. To je bilo potrebno, jer je vrijeme njegove službe bilo prekratko za veće polje, i Židovi isprva ne bi slušali šire Evanđelje. Ali došlo je vrijeme da se sruši barijera židovske isključivosti i provede Kristovu širu misao.”

Ne videći „Božanski plan vjekova,” ovaj učitelj i većina drugih pripisuju našem Gospodinu samo motive svrsishodnosti i širenja misli, a Židovima uskost i isključivost, dok kada se jednom vidi „Plan vjekova,” razabire se da je Bog bio taj koji je bio isključiv i koji je inzistirao na tome da se Židovi odvoje od pogana i koji im je rekao da su samo oni njegova posebna nacija, njegov izabrani narod. Bog je bio taj koji je sklopio Savez s tom nacijom, a ne s drugima. Bog je bio taj koji je objavio: „Samo tebe poznajem (priznajem) od svih obitelji na zemlji.” (Amos 3:2).

Apostol je taj koji nam objašnjava da je Izrael imao „mnogu prednost u svakom pogledu” nad svim drugim narodima, jer su njima bila povjerena isključivo Božja proricanja – Zakon i Proročanstva. Isus je došao samo njima, ne zbog svoje skučenosti, niti zbog nedostatka vremena s Božje strane. Bog je odgađao slanje Mesije više od četiri tisuće godina. Mogao je vrlo lako produžiti službu našeg Gospodina i dopustiti da se proširi na pogane, da je tako odlučio. Naprotiv, naš Gospodin je izjavio: „Nisam poslan osim k izgubljenim ovcama Doma Izraelova.” – Mat. 15:24.

Pravilan pogled na predmet pokazuje nam da vrijeme i red imaju veze sa svakom značajkom Božanskog plana, da ima točnost do jednog dana. „Ali kad dođe punina vremena, posla Bog svoga Sina, rođena od žene, rođena pod Zakonom, da otkupi one koji su bili pod Zakonom.” (Gal. 4:4,5.) On je započeo svoju službu u točno pravo vrijeme. Točno tri i pol godine nakon toga završila je upravo na dan naznačen u tipu. Na isti naznačeni dan naš je Gospodin ustao od mrtvih. Na isti dan naznačen u tipu došao je Duhovski

blagoslov. I možemo biti sigurni da su se incidenti iz ove lekcije dogodili upravo na navedeni dan. Taj je dan morao biti točno tri i pol godine nakon raspeća našeg Gospodina.

Zašto? Jer, prema božanskom proročanstvu, „sedamdeset tjedana” godina, 490 godina, bilo je posebno odvojeno kao razdoblje naklonosti židovskom narodu. Bilo je proračeno da će na početku posljednjih sedam godina tog razdoblja doći Mesija i da će točno sredinom tih sedam godina Mesija biti odsječen smrću, ali ne za vlastite grijeha, već za grijeha naroda. Bilo je proračeno da će proročanstvo biti obilježeno pomazanjem „Najsvetijeg” na Pedeseticu i da će daljnji kraj sedamdesetog tjedna također biti označen kao prekid Božje posebne, isključive naklonosti prema Izraelu. Bilo je tako obilježeno slanjem evanđeoske poruke Korneliju i njegovim začecem Svetim Duhom nakon što je povjerovao u poruku.

Zapis pokazuje da je Kornelije bio pravedan čovjek, čovjek pun poštovanja, dobronamjerman čovjek, čovjek na svaki način spreman biti Isusov sljedbenik – kršćanin, jedina prepreka bila je to što nije bio Židov. Ta prepreka nisu bile židovske predrasude, već jedna nepremostiva – Božja nevoljnost da se bavi bilo kim drugim osim svojim zavjetnim narodom Abrahamova potomstva. Čim je ugovor Saveza s Izraelom prestao i kad je došlo Božje „vrijeme” za postupanje s nežidovima koji su bili ispravnog srca, nije imao poteškoća u pronalaženju glasnika koji će prenijeti dobru vijest, kao što pokazuje naša lekcija.

Teško nam se toga prisjetiti, ali prije nekoliko godina mi smo, kao i masa kršćana, još nekako vjerovali da smo bili pod Zakonom, kao i Židovi; da su Deset zapovijedi i žrtve, itd., sve bile dane našim očevima i da su bile pod Savezom židovskog zakona uspostavljenog na gori Sinaj. Svi smo također vjerovali da smo, nakon smrti našeg Gospodina, bili prebačeni iz Saveza zakona, koji je ustanovio Mojsije, i došli pod pripreme Novog saveza, za koji smo pretpostavljali da je na snazi. U skladu s tim pjevali smo s duhom, ali i s nerazumijevanjem, riječi:

„Slobodan od Zakona, o sretno stanje,

Isus je umro i postoji oprost.”

„Božanski plan vjekova” pokazao nam je da Savez zakona nije bio dan, i nije utjecao na pogane, već samo na Izraelce. Bili smo otkupljeni, ali nismo otkupljeni od Zakona; samo su Židovi, koji su bili pod tim Zakonom, mogli biti otkupljeni od prokletstva tog Zakona. Isti „Božanski plan vjekova” sada nam pokazuje da Novi savez pripada prirodnom Izraelu, i da će stupiti na snagu početkom Milenija, i da mi uopće

nismo pod njim. Pokazuje nam da smo pod još višim i veličanstvenijim Savezom od Saveza zakona ili Novog saveza; da smo pod Savezom vjere, Savezom milosti, Abrahamovim savezom, Savezom vezanim zakletvom, kao što apostol kaže u Heb. 6:17-19 i Gal. 3:29.

Sada shvaćamo da naš Uzvišeni poziv da budemo članovi Tijela Mesije, njegove Crkve u slavi, označava da ćemo mi s njim, pod njegovim poglavarstvom, kao njegova zaručnica, biti povezani u posredovanju tog Novog saveza između Boga i Izraela i svih nacija tijekom Milenijskog doba. Naša lekcija nas uči da je Bog intimno upoznat sa svim našim poslovima, i to u odgovarajuće vrijeme

„Bog se kreće na misteriozan način,
Njegova čuda da izvede.”

Naš je Gospodin doista nagovijestio da će se njegova evanđeoska poruka u konačnici proširiti na sve narode, počevši od Jeruzalema. Sami Židovi oduvijek su očekivali da će prvo biti nacionalno blagoslovljeni, te da će se Božji blagoslov preko njih proširiti na druge narode, baš kao što će se na kraju i dogoditi, ne pod njihovim (starim) Savezom zakona, koji je uspostavio Mojsije, nego pod njihovim Novim (Zakon) Savezom, koji će u dogledno vrijeme biti uspostavljen od strane proslavljenog Mesije. Učenici, dakle, nisu razmišljali o tome da će evanđeoski poziv biti upućen poganima. Smatrali su da će, kao i sve prethodne Božje milosti, pripasti samo Židovima. Nije bila netrpeljivost niti predrasude koje su ležale na dnu ovoga, već zbog Božanskog odnosa prema prošlosti i tona Božanskih obećanja. Učenici još nisu bili naučili da je evanđeosko razdoblje, sa svojim Duhovnim Izraelom, takoreći zagrada u Božanskom planu, s Izraelom ispuštenim na početku i vraćenim na mjesto na kraju.

Kornelije je prvi imao svoju viziju. Vidio je u viziji „otvoreno”, ne u snu, Božjeg anđela kako ulazi k njemu. Razgovarao je s anđelom i primio uvjerenje da su njegove molitve i njegova dugogodišnja milostinja sada primljeni od Gospodina, jer je došlo „pravo vrijeme” – kraj Izraelove zavjetne naklonosti. Možemo biti sigurni da su se u isto vrijeme milostinje i molitve svih drugih pogana uzdigle kao tamjan Gospodinu. Možemo biti sigurni da su blagoslovi također bili organizirani za sve takve, i Evanđelje im je poslano, iako ne na tako značajan način kao Korneliju, jer bi Gospodin od njegovog slučaja učinio posebnu pouku za dobrobit apostola i svih nas koji smo živjeli od tada. Prepričavajući ovu stvar na drugom mjestu, Kornelije kaže da mu je anđeo rekao da pošalje po svetog Petra i dao mu njegovu adresu i dodao: „Kad dođe, reći će ti riječi koje će biti na spasenje tebe i kuće.”

Primijetit će se da ga Kornelijeve milostinje i molitve nisu spasile. Kristova smrt ga nije spasila, iako je bila neophodna za njegovo spasenje; a njegova dobra djela i molitve bili su neophodni za njegovu

pripremu za blagoslov. Blagoslov nije mogao doći do njega, osim kroz spoznaju Istine, baš kao što nas Apostol uvjerava da će na kraju doći do cijelog čovječanstva. On izjavljuje: „Bog će dati da se svi ljudi spase i dođu do spoznaje istine.” – I Tim. 2:4.

Ne zaboravimo važnost koju je Bog pridao riječima – ne svim riječima, niti bilo kojim riječima, već određenim riječima ili poruci njegove milosti, kroz zasluge Kristove krvi. Kornelije se obradovao i pokazao svoju vjeru tako što je odmah poslao glasnike k apostolu. U međuvremenu, dok su se približavali Jopi, Petar ga je u podne pozvao u molitvi, možda tražeći posebno vodstvo o tome što bi trebao biti njegov sljedeći korak u kršćanskom djelu. Dobio je odgovor kroz viziju u snu i preko Kornelijeve glasnik. Otišao je s glasnicima, ne bojeći se ničega, a opet ni na trenutak ne pretpostavljajući što se zapravo dogodilo. Sa sobom je poveo šest ljudi, vjerojatno kao svjedoke, ili kao pratnju, ili zbog dostojanstva osobe koja ga je pozvala. Bez sumnje je bio iznenađen kada je otkrio da je Kornelije pozvao u svoju kuću svoju rodbinu i posebne susjede, koji su sa svojom vlastitom obitelji činili priličan skup. Jednostavnost stotnikove vjere bila je tako jasno posvjedočena. Kad je sveti Petar upitao zašto je Kornelije poslao po njega, objasnio je posjet anđela i izjavili su da su sada spremni čuti riječi,

„ČUDESNE RIJEČI ŽIVOTA”

Zapazite dobro činjenicu da je, iako je posebna naklonost obećana Izraelu završila, još uvijek postojao samo jedan način da dobra vijest stigne do Kornelija. Sveti Pavao izjavljuje da „vjera dolazi od slušanja, a slušanje od riječi Božje”. Nije mu to došlo po dojamu. Upravo tako danas; spoznaja Istine ne ide ljudima, koliko god bili spremni na to, mentalnim dojmom, nego ipak, kao i tada, Bog poštuje i koristi svoje vjerne kao svoje glasnogovornike. Označite izraz: „Kad on dođe, reći će ti riječi koje će biti na spasenje tebe i kuće.” Sada, zbog umjetnosti tiskanja, poruka stiže do mnogih na drugi način – tiskanim riječima.

Zabilježimo pažljivo koje su bile te riječi života. Bili su to jednostavna priča o križu: priča o čovjekovom padu, njegovoj osudi na smrt, njegovom beznađu u pogledu izlaska iz tog stanja i kazne; i lijek koji je Bog u svojoj milosti dao. Bit poruke bila je da je „Krist umro za naše grijeha, prema Svetom Pismu, i uskrsnuo za naše opravdanje.” Poruka se nastavila i pokazala kako su opravdani bili pozvani da postanu su – žrtvovatelji i stoga sudionici Kristove slave koja dolazi. Stotnikovo je srce bilo uznemireno. Bilo je nešto u poruci što je zadovoljilo njegove čežnje kao što ništa drugo nije. Vjerovao je u Otkupitelja i tako je bio opravdan. Njegovo višegodišnje posvećenje Gospodinu sada je postalo inteligentno i specifično. Kako je njegovo srce

otišlo prema Gospodinu u potpunom prihvaćanju Božanskih uvjeta, u potpunom posvećenju njegovog malog svega Božanskoj službi, Gospodin je to prihvatio i očitovao prihvaćanje; baš kao što je učinio s posvećenim židovskim vjernicima na Pedeseticu. Budući da je Bog tako prepoznao Kornelija kao učenika i sljedbenika Krista, Novo stvorenje začeto od Duha Svetoga, Petar nam kaže da nije mogao vjerovati drugačije nego da je bilo ispravno da objasni krštenje stotniku i da mu da vodu uranjanja, simbol uranjanja u Kristovu smrt, koju je on već iskusio.

KLJUČEVI KRALJEVSTVA

Naš je Gospodin bio objavio da će svetom Petru dati ključeve Kraljevstva nebeskoga. Ključ simbolizira pravo ili ovlaštenje za otvaranje. Na dan Pedesetnice Gospodin je upotrijebio svetog Petra kao svog posebnog glasnika u otvaranju vrata Kraljevstva židovskom narodu, svima koji su bili u ispravnom stanju srca da prime njegove blagoslove. Tako čitamo da je „Petar, ustajući s jedanaesticom, rekao”, on je bio glasnogovornik. I ovdje, ponovno, kada je došlo vrijeme da poruka Evandjelja ode poganima, Sveti Petar je bio taj koji je dobio privilegiju da širom otvori

SRCE VAŽNIJE OD GLAVE

„Čuvaj srce svoje sa svom marljivošću, jer iz njega su izvori života.” – Izr. 4:23.

Mi shvaćamo da naše glave treba čuvati: i neki od nas su u jednom trenutku mogli biti skloni reći: „Čuvaj svoju glavu sa svom revnošću, u skladu s Kristovim doktrinama, i tvoje srce će biti dobro, jer će Bog čuvati to.” Ovo je, međutim, pogreška. Bog je ispravno izrazio stvar. Nismo sposobni čuvati glavu. Mi smo kompetentni i odgovorni za čuvanje svojih srca. Ako marljivo čuvamo, bdijemo, čuvamo svoja srca od zla i u potpunom skladu s Božanskom Riječi i njezinim duhom Istine, pravednosti, ljubavi, Bog će učiniti ostalo. On će voditi naše nesavršene sposobnosti rasuđivanja, a mi ćemo znati njegove doktrine.

Čuvanje srca znači čuvanje naših osjećaja. Označava kritički pregled svakog motiva života. Zašto govorimo? Što je željeni cilj? Zašto radimo ovo, ili ne radimo ono? Je li motiv častan, pravedan, iz ljubavi? Volimo li pravednost? Mrzimo li bezakonje? Razlijeva li se Božja ljubav sve više u našim srcima? Povećava li se prema Bogu i prema ljudima, i prema braći? Ovo je bdjenje, „čuvanje naših srca”, i implicira da ako se pronade sebična misao ili motiv ili ambicija da negdje vrebava, ili traži vodstvo u djelu ili riječi, to treba odmah odagnati – kako bi srce moglo biti neokaljano, čisto. Čuvanje srca također znači aktivnosti u ljubavi, dobronamjernosti, uslužnosti i njegovanje misli i osjećaja u skladu s Božanskim. To ne znači samo pročišćavanje srca, već i njegovo ukrašavanje plodovima i milostima svetosti i ljubavi, kako bi bilo

vrata propovijedi koju je propovijedao Korneliju. „Ključ” ili moć otvaranja u obje prilike koristio je sveti Petar.

LEKCIJA KLJUČNOG – TEKSTA

Ove riječi svetog Petra ne znače da je on prije bio u krivu pretpostavkom da su sve božanske milosti ograničene na židovski narod. Bio je u pravu u toj pretpostavci. Bio je u skladu sa svim Biblijskim izjavama. Sveti Petar ovim je riječima htio reći da je uočio da sada Bog više ne poštuje osobe i nacionalnosti; da će sada, od sada, pravednici, bogobojažni, u svakoj naciji biti prihvatljivi. Sada je shvatio značenje vizije koja mu je dana na krovu kuće: „Što je Bog očistio, ne zovi poganim ili nečistim.” Čišćenje je u početku bilo samo predodžbeno i samo za Izrael, postignuto krvlju junaca i jaraca. Antitipsko čišćenje Kristovom krvlju jedno je vrijeme bilo ograničeno samo na Izrael. Ali sada, u Gospodinovoj providnosti, srednji zid razdvajanja je srušen, tako da svi vjernici među poganima, koji traže zajedništvo s Gospodinom, mogu postati usvojeni članovi u Duhovnom Izraelu, „domaćinstvu vjere,” i mogu biti pokriveni zaslugom bolje Kristove žrtve.

prihvatljivo Gospodinu. Dakle, sigurno dok se nepravda, grijeh ili nečistoća skrivaju u bilo kojoj mjeri, srce je proporcionalno oskvrnjeno i proporcionalno neprihvatljivo Gospodinu, i na putu koji vodi prema njegovom odbacivanju.

Riječi, „izvori života,” podsjetile bi odvjetnika na činjenicu da kada se slučaj sudi na sudu, porotnici su prisegnuti da će izvršiti svoju dužnost u odnosu na to pitanje kojem su se pridružili – odluka koju treba donijeti. Dakle, sav je Gospodinov posvećeni narod na suđenju. Problem je spojen. To znači, (1) život ili smrt vječni; i (2) uz one koji osvoje život postoji još jedno pitanje, naime, hoće li taj vječni život biti na najvišoj razini – božanske prirode i sunasljedstva s Kristom – ili na nižoj duhovnoj razini Velike Gomile – poput anđela. Shvaćamo li pitanje povezano s ovim suđenjem, čiji je ishod tako vitalan? Ako to učinimo, i ako vjerujemo u Gospodinovu izjavu da će problem ili rezultat ovisiti o stanju našeg srca, tada vidimo razlog zašto bismo trebali upotrijebiti „svu marljivost” u održavanju naših srca čistim, slatkim, nježnim, punim ljubavi, „preslika, Gospodine, tvojega.”

Jednom, kada su se naše oči razumijevanja počele otvarati i kada smo razabrali duljinu i širinu i visinu i dubinu Božanske ljubavi i prekrasnog Plana Spasenja, bili smo skloni misliti da je broj onih koji neće uspjeti postići vječni život, bilo u ovom dobu ili u Mileniju, bio mali broj. Čak bismo bili skloni univerzalističkom

gledištu da bi svi u konačnici bili spašeni, da nije bilo određenih tekstova Svetoga Pisma koji jasno govore da će, prema božanskom predznanju, postojati neki koji će umrijeti Drugom smrću, kao rezultat „grijeha na smrt” – „Postoji grijeh na smrt; ne kažem da ćete moliti za njega.” – I. Ivanova 5:16.

Ali kako postajemo sve više i više upoznati s umom Gospodnjim kako nam je predstavljen u njegovoj Riječi, razaznajemo da nitko neće dobiti vječni život, osim ako postigne određeni razvoj karaktera, i da taj razvoj karaktera ne znači samo vanjsku odanost i suzdržanost od grijeha, nego odanost srca i ljubav prema pravednosti, a mržnju prema nepravdi. Tijekom Milenija vanjska savršenost će biti standard, ali konačno na kraju tog doba, razvoj srca će biti test, koji će odrediti tko može prijeći u vječni život, a tko ne.

Sada se može reći da je ispit srca jedini, jer naše tijelo, opravdano, zatim posvećeno smrti, nije Novo stvorenje koje se nada slavi, časti i besmrtnosti, već samo njegov nesavršeni sluga ili oruđe. Srce ili osjećaji Novog Stvorenja moraju biti odani najvišim načelima Pravde i Ljubavi, i, u skladu s njegovim razvojem duž ovih linija, bit će Božanska odluka za život ili smrt – na nekoj razini ili na bilo kojoj razini postojanja. Velika Gomila mora imati karakter poput Krista, kao i Malo stado, kao i Restitucijska klasa na kraju Milenija. Ne smijemo razumjeti da će za bilo koga od posvećenih postojati bilo kakva daljnja kušnja ili obrazovanje ili razvoj ili testiranje nakon što sadašnja kušnja završi. Nitko neće biti ni u Malom Stadu ni u Velikoj Gomili osim onih koji su s ljubavlju odani Bogu, braći, načelima pravednosti. Svi ostali će biti osuđeni kao neprikladni za vječni život na bilo kojoj razini postojanja.

Možda bi nam svjetovnjaci mogli reći: Mora biti veliki pritisak na vas i učiniti vaš život jadnim da ste prisiljeni neprestano razmišljati o ispravnosti ili neispravnosti svakog djela, svake riječi i svake misli, i biti obvezni odbaciti i odreći se svakog osjećaja koji nije posve pravedan i pun ljubavi. Odgovaramo da nam se u početku tako moglo činiti, ali Gospodin vodi svoj narod nježno, milostivo, korak po korak, do uvažavanja načela pravednosti i ljubavi. Slijediti spoznati Gospodina za takve znači stalni rast milosti kao i u znanju. Drago nam je što jasno vidimo da je pitanje spojeno u našem slučaju – da se radi o životu ili smrti. Za nas je ovo glavna briga – učiniti naš poziv i naš izbor sigurnim, za život vječni. Dok bacimo pogled na prekrasne stvari koje Bog čuva za one koji ga ljube – zemaljska zadovoljstva, samoodricanja, samožrtvovanja, sve gubi na težini i moći – i postupno dolazimo do mjesta gdje „uživamo” spoznati i vršiti volju Gospodnju – mentalnom stavu u kojem nam ovi Božanski propisi nisu teški, nego zaista radosni. To znači da su naši umovi „transformirani,” tako da stvari koje smo nekada

voljeli sada mrzimo; i stvari koje smo nekada mrzili sada volimo. Ipak, postupno smo se približavali ovoj visokoj poziciji. Oni koji sada uđu u Sadašnju istinu imaju prednosti u mnogim pogledima, ali također moramo zapamtiti da kako vrijeme testiranja bude kraće, to znači da će sami testovi biti oštriji.

ŽIVOT NA ŽIVOT ILI SMRT NA SMRT

Apostol, razmatrajući situaciju onih koji su spašeni vjerom, kroz spoznaju Gospodina i njegovih milosnih planova, izjavljuje da poruka postaje takvima poruka života ili smrti. Zahtjevi našeg posvećenja nekima se čine teški, tegobni. Imaju miris smrti koji ih odbija i vodi u drugu smrt. Za druge putovi Gospodnji i zahtjevi njegove svetosti imaju sladak miris, životni miris, donoseći osvježenje. Takvo vrednovanje Božanske dobrote i Božanskog plana, Apostol naziva slatkim mirisom života, te brigom i vođenjem do veličanstvenog životnog stanja koje će oni dijeliti u Uskrsnuću blaženih.

Apostol je shvatio da će poruka koju je propovijedao imati jedan ili drugi učinak na sve koji imaju duhovne uši. To bi za njih bio ili miris života na život ili miris smrti na smrt. Zatim dodaje: „Tko je dovoljan za ove stvari?” (2. Korinćanima 2:16.) Postoji ogroman pritisak odgovornosti na svima koji služe Gospodinovu Istinu. Tko je dovoljan za te stvari? Kako bilo tko od nas može u potpunosti dokučiti i shvatiti vrijednost sadašnjih prilika? I kako mogu oni koji, u ime Gospodnje, iznose njegovu poruku, dovoljno shvatiti težinu odgovornosti koja im pripada?

Ukratko, dakle, neka svi znamo da ako ne sačuvamo svoja srca od kvasca zlobe, zavisti, mržnje i svađe, ishod s nama će biti Druga smrt, a u međuvremenu bismo sigurno izgubili mnogo od svjetla i duhovnih blagoslova u kojima smo nekoć uživali. Ako se, s druge strane, držimo podalje spomenutih zala i obučemo se u milosti Duha Gospodnjega – krotkost, blagost, strpljivost, dugotrajnost, bratsku dobrotu, ljubav – odluka će u našem slučaju biti život, vječni život. A u međuvremenu, dok čekamo našu „promjenu” uskrsnuća, naše će iskustvo biti kontinuirani rast u milosti, u ljubavi i u poznavanju stvari koje je Gospodin besplatno dao onima koji su u ovom stanju srca. Oni će upoznati Istinu i Istina će ih osloboditi – ne sa slobodom neobnovljenih, već sa slobodom sinova Božjih – slobodom da čine dobro; sloboda trpljenja nepravde radi pravednosti; slobodu da položimo svoje živote za braću, i, općenito, za Istinu, i u činjenju dobra svim ljudima koliko za to imamo prilike.

„ČUVAJTE SE”

Apostolove riječi upućene starješinama Crkve u Efezu nikad više nisu odgovarale Božjem narodu općenito nego danas. Reče im: Pazite dakle na sebe i

na sve stado u kojem vas je Duh Sveti postavio nadglednicima, da hranite Crkvu Božju, koju je stekao krvlju vlastitog Sina. Jer ovo znam da će nakon mog odlaska ući među vas ljuti vuci koji neće štedjeti stado. I od vas samih ustat će ljudi koji će govoriti izopačene stvari da odvuku učenike za sobom. Stoga bdij i sjećaj se da sam kroz tri godine svakoga dana i noći sa suzama opominjao.” – Djela apostolska 20:28-31.

Starješine posvuda trebaju obratiti posebnu pažnju; jer u svakom suđenju najomiljeniji i najistaknutiji imaju najteže napade i testove. Stoga apostol potiče: „Ne budite mnogi učitelji, braćo, znajući da će čovjek primiti i težu kušnju.” Mi, isto tako, potičemo sve starješine koji su u srcu čisti, nesebični, da nemaju ništa osim ljubavi i dobrih želja za cijelo čovječanstvo,

i da se sve više i više pune plodovima i milostima Duha Svetoga, pazeći također na stado. Upamtite, da je stado Gospodnje i da imate odgovornost prema Gospodinu, kao i prema njima. Upamtite, da morate paziti na njihove duše (interese) kao oni koji moraju polagati račun Velikom Glavnom Pastiru. Upamtite, da je glavna stvar Ljubav, u svemu; i, dok ne zanemaruju doktrine, daju posebnu pozornost na razvoj Gospodinova Duha među različitim članovima njegova Tijela, da tako mogu postati „prikladni za baštinu svetih u svjetlu,” i, prema Božanskoj volji, ne dopustite da posrnete u ovaj zli dan, nego, nakon što ste sve učinili, da stojite potpuni u Kristu, njegovom Tijelu, njegovim članovima, njegovim sužrtvovateljima, njegovim sunasljednicima.

OSLOBOĐENJE KAO ODGOVOR NA MOLITVU

– DJELA 12:1-19 – 11. TRAVNJA –

Ključni tekst: – „Anđeo se Gospodnji utabori oko onih koji ga se boje i izbavlja ih.” – Psa. 34:7.

NAŠA lekcija bi trebala datirati oko dvanaest godina nakon raspeća našeg Gospodina. Nakon razdoblja odmora i blagostanja uslijedio je progon. Herod Agripa I. bio je imenovan kraljem Judeje. Bio je unuk Heroda Velikog, ubojice betlehemske djece. Bio je nećak Heroda Antipe, koji je odrubio glavu Ivanu Krstitelju. Bio je to njegov sin, Agripa II, pred kojim je sv Pavao održao slavni govor (Djela apostolska 26:28.) On nije bio Židov, već Edomac, Ezavov potomak. Čini se da je bio željan dobre volje naroda, čak i po cijenu načela. Trudio se držati sitnica židovskih ceremonijala. U hramu je objesio zlatni lanac koji mu je dao car Kaligula. Prenosi se da je na „Blagdanu sjenica” dao da se cijela Knjiga Ponovljenog zakona pročita pred ljudima i da je „brznuo u teatralan plač” kada je čitač došao do riječi: „Ne smiješ postaviti stranca nad tobom, koji ti nije brat.” Pučanstvo je potom ponizno povikalo: „Nemoj plakati, Agripa, ti si naš brat.”

PROSIJAVANJE U SEZONI PASHE

Nastojeći se dodvoriti Židovima, osobito onima utjecajnim, Agripa je dao odrubiti glavu apostolu Jakovu, i uvidjevši da je to Židovima pričinilo veliko zadovoljstvo, dao je uhititi apostola Petra. Grčka riječ ovdje prevedena uhititi prije implicira da je njegovo uhićenje uslijedilo nakon pretresa. Vjerojatno su se svi apostoli bili više ili manje pritajili u to vrijeme, ali, vjerujući u svetost vremena Pashe, sveti Petar se odvažio i bio uhićen i zatvoren, Agripa je namjeravao njegovu smrt neposredno na kraju tjedna Pashe. Međutim, Gospodin ga je u međuvremenu izbavio, kao što pokazuje ova lekcija.

Možemo dobro zamisliti tugu Crkve u to vrijeme Pashe, koje ih je sigurno podsjećalo na vrijeme smrti našega Gospodina i na uzbunu među njegovim sljedbenicima. Možda neće biti dokazano na

zadovoljstvo svih, ali nama se već nekoliko godina čini kao da je svaka sezona Pashe, svaka proslava Spomen Večere, vrijeme posebne kušnje i testiranja među Gospodinovim sljedbenicima. Kao što su Juda i Petar i svi Gospodinovi učenici dobili svoje rešetanje u ovo određeno doba godine, tako nam se čini da su prosijavanje i trešenje, kojima Sotona želi imati druge Gospodinove sljedbenike, posebno dopušteni u sezoni Spomen Večere. No, bila to istinita pretpostavka ili ne, sigurno neće povrijediti Gospodinov narod da bude posebno na oprezu protiv protivnikovih lukavstava u ovom razdoblju – budući da uvijek trebamo bdjeti i moliti se da ne padnemo u napast.

Misao o posebnoj kušnji, posebnom iskušenju od strane protivnika u ovo doba godine, čini se da je bila temelj za takozvano „korizmeno vrijeme,” ili razdoblje posebne suzdržanosti, posta i molitve, koje je došlo do nas kroz najstarije kanale povijesti Crkve. To što je „korizma” danas za mnoge puka formalnost ne znači da je tako svima, niti da je tako bilo izvorno. Snažno bismo preporučili post i molitvu u svako vrijeme koje propisuje Sveto Pismo, i, ako je moguće, da svi posvećeni budu posebno oprezni tijekom četrdeset dana koji prethode Spomen večeri.

Kao što smo već objasnili, naše samoodricanje ne odnosi se samo na hranu i piće, već se proteže na sve naše apetite. Unatoč tome, vrlo jednostavna i vrlo ograničena prehrana u proljeće godine nedvojbeno bi bila korisna za većinu čovječanstva, čak i da nema duhovnih blagoslova i molitvi povezanih s tim. Zimska hladnoća donosi velike apetite, a rezultat prema proljeću je podoban da bude stanje zasićenosti ili preopterećenosti sistema, od kojeg ga treba osloboditi određenom mjerom uzdržavanja, što je jednako povoljno za duhovnost kao što je zasićenje nepovoljno.

CRKVA SE MOLILA ZA PETRA

Pretpostavlja se da je sveti Petar bio zatvoren u poznatom dvorcu Antonio, vjerojatno u istoj prostoriji u kojoj je naš Gospodin bio izveden pred Pilata, i istoj u koju je Pavao kasnije odveden kada ga je napala svjetina u Jeruzalemu. Petar je imao stražu od četiri kvaterniona (po četiri vojnika), koji su smjenjivali jedan drugoga svaka tri sata. Dvojica od četvorice bila su lancima vezana za Petrove ruke, po jedan za svaku ruku, a treći je bio ispred vrata, a četvrti u prolazu koji je vodio do vanjskih željeznih vrata. Snaga Božanske milosti koja pomaže u svakoj potrebi i daje mir usred uzbuna, dobro je ilustrirana u ovom slučaju činjenicom da je pod svim tim okolnostima sveti Petar čvrsto spavao kada je anđeo Gospodnji došao da ga oslobodi. O ispravnosti slučaja govori i činjenica da Petrovi prijatelji, Crkva, nisu spavali, već su molili za njega. Nije bilo na njemu da moli za sebe izbjavljenje od Agripine moći, jer on je već posvetio svoj život na smrt, i trebalo bi se osjećati sasvim spremnim položiti svoj život u ovom trenutku, ako se to pokaže takvom Gospodnjom voljom u odnosu na njega. Za njega bi traženje produženja života bilo krivo traženje i očitovanje svojeglavosti nespojive s potpunim posvećenjem Gospodnjoj volji. Ali s Crkvom je drugačije. Mogli su sa svom pristojnošću, izražavajući Gospodinu svoje povjerenje u Božanski nadzor nad crkvenim poslovima, reći mu i o svojoj ljubavi prema svetom Petru i o tome koliko je njegovo žrtvovanje u službi Istine učinilo za njih i čini za njih. Mogli su dovoljno ispravno izraziti nadu da bi mogla biti Božja volja da on nastavi s njima za njihovu radost i utjehu i izgradnju u „presvetoj vjeri.” Ne treba nas iznenaditi ni to što je ovaj molitveni skup o svetom Petru trajao cijelu noć i, koliko znamo, možda su se održavali i drugi sastanci iste vrste osim onog o kojem se govori u ovoj lekciji, a koji je bio u domu Marije, Markove majke, pisca Markove knjige i Barnabine rođakinje, vjerojatno neimenovane osobe iz Marka 14:51.

Može se postaviti pitanje, ne bi li bilo prikladno da je Crkva ponudila molitvu i zatim se povukla kao i obično, ostavljajući rezultate u potpunosti Gospodinu? Odgovaramo da su nam primjeri navedeni u Svetom Pismu u potpunosti opravdali cjelonoćni molitveni skup, pa čak i višednevni nastavak. Zar ne znamo da je naš Gospodar ostao cijelu noć na gori u molitvi? Ne sjećamo li se njegovih dugih i opetovanih molitvi u Getsemaniju? Ne sjećamo li se apostolskoga poticaja Crkvi: „Bez prestanka moliti i u svemu zahvaljivati”? Dajući ovome liberalnu konstrukciju koja označava molitveni stav uma i kontinuirano traženje od Gospodina njegove milosti i vodstva, unatoč tome, prisposoba našeg Gospodina o nametljivoj udovici i njezinim opetovanim dolascima i njezinoj nagradi uči

istu lekciju o upornosti. Osim toga, naš je Gospodin tako primijenio prisposobu, rekavši: „Neće li Bog osvetiti svoje izabranike, koji dan i noć vape k njemu, ako i oteže s njima? Kažem vam, brzo će ih osvetiti.” – Luka 18: 7,8.

U jednom smislu riječi strahovi i patnje Gospodnjeg naroda i njihove kušnje i poteškoće uzdižu se do Gospodina u molitvi i pozivaju Božansku Pravdu za osvetu, naknadu, kazne, bez ikakve riječi Njegovog naroda o tome. Umjesto toga, njihova bi molba trebala biti u skladu sa Stjepanovom molitvom za njegove neprijatelje: „Gospodine, ne pripisi im ovaj grijeh.” Ipak, kao što se kaže da je Abelova krv vapila Gospodinu za osvetom, tako se i za krv njegovih svetaca kaže da mu više danju i noću: „Dokle, Gospodine, nećeš suditi i osvetiti se?” – Otk. 6:10.

Gospodin sigurno ne želi da shvatimo da on nema vlastiti nadzor, dogovor ili planove, niti da se Božanska ruka može pokrenuti našim molitvama u bilo kojem smjeru po našem zadovoljstvu, u bilo koje vrijeme. Naprotiv, Gospodin jamči da će svi njegovi naumi biti ispunjeni i da mu se njegova Riječ neće vratiti ništavna, „već će uspjeti u onome čemu je poslana.” (Iza. 55:11.) Ništa ne može promijeniti definitivne, utvrđene obrise Božanskog programa. Ali Gospodin je očito ostavio neke od dopuna naših iskustava podložnim promjenama ili modifikacijama. Te sitne detalje on je spreman upotrijebiti za blagoslov svoga naroda, za razvoj njegove vjere. Tako je u slučaju svetog Petra Gospodin nedvojbeno namjeravao osloboditi ga na neki način, jer je imao daljnji posao za njega, ali je dopustio da se to dogodi na takav način da je to naznačeno kao nagrada vjere onima koji su molili za njega. Inače bi izbjavljenje moglo doći prije ili kasnije, kao odgovor na vjeru ili djela po nekoj drugoj liniji.

Gospodin očito želi u nama odgajati kvalitetu vjere, povjerenja. Stoga je vjeru učinio uvjetom za sve svoje blagoslove sadašnjeg doba, i jasno nam govori da je bez vjere nemoguće ugoditi mu, i da on želi da „hodimo vjerom, a ne gledanjem.” – 2. Kor. 5:7.

ZAŠTO JEDAN UZET A DRUGI OSTAVLJEN

Materijalno i ispravno se postavlja pitanje, zašto je Herodu bilo dopušteno ubiti apostola Jakova, a nije mu bilo dopušteno ubiti apostola Petra? Je li sveti Jakov bio nedostojan bilo kakvog daljnjeg sudjelovanja u djelu evanđelja ili manje vrijedan od apostola Petra? Nije li bilo dovoljno posla za sve ili je svetom Jakovu dopušteno umrijeti jer je bio spreman na smrt, jer je završio svoj zemaljski put? I je li sveti Petar ostao živ jer nije završio svoj zemaljski put? Čini se da nijedan od ovih prijedloga nije ispravan. Radije pretpostavimo da su oba apostola bila odana i prihvatljiva Gospodinu i u znaku savršene ljubavi, prikladna za Kraljevstvo. Pretpostavimo da je Gospodin sačuvao Petra jer je za

njega imao poseban posao i da je dopustio odrubljenje glave svetom Jakovu, ne zato što više ništa nije mogao učiniti, nego zato što je takvom smrću kakvu je doživio i u takvom je trenutku mogao postići najviše što je bilo moguće – posao koji ne bi mogao biti tako dobro obavljen u neko drugo vrijeme, niti smrću druge osobe. Sveti Jakov je očito bio vođa među apostolima i njegovo bi pogubljenje bilo veliki šok za stvar, probudivši sljedbenike našega Gospodina na obnovljeni žar i energiju u naviještanju Istine. To je nedvojbeno poslužilo povećanju cijenjenja naroda prema apostolima, navodeći ih da još ozbiljnije slušaju njihova učenja i da shvate koliko je stvar Gospodnja postala ovisna o njima, „dvanaestorici apostola” Crkve. – Otkr. 21:14.

To bi, dakle, pomoglo objasniti zašto je Crkva danonoćno molila za sv. Petra. Gubitak svetog Jakova učinio je svetog Petra i svakog drugog apostola dvostruko dragocjenim u ocjeni „domaćinstva vjere.” Bog je namijenio da sveti Petar doživi starost, jer je to bilo proročanstvo našeg Gospodina o njemu. Ali hitnost se pokazala kao blagoslov za Crkvu, potaknuvši njihove čiste umove na cijenjenje Gospodinove stvari općenito, a posebno za svetog Petra. Slična se pouka može izvući i danas. Budući da vidimo neka zrela zrna uzeti, a druga zrela zrna ostaviti, to može značiti da Gospodin može bolje upotrijebiti smrt jednoga i život drugoga u svom odnosu s Crkvom.

PRAVI ANĐEO, PRAVI IZBAVITELJ

Vrijeme u kojem je svetim anđelima bilo dopušteno da se materijaliziraju i dalje se je nastavljalo kroz moć koju su posjedovali, ali, vjerujemo, sada nije dopušteno da se koristi. Bilo je između tri i šest sati posljednje straže, jer Petra nisu propustili sve do izlaska sunca (Vat.), kada se promijenila straža. Svetog Petra, koji je mirno spavao, probudio je anđeo, čije su crte lica bile blistave, jer je to bilo potrebno kako bi apostol razabrao da je njegov izbavitelj sveto biće. Sveto Pismo spominje brojna pojavljivanja anđela kao ljudi bez sjajnog izgleda. Petru je rečeno da ustane. Brzo i istodobno lanci koji su ga objema rukama vezivali za vojnika bili su olabavljeni. Bilo mu je naređeno da obuče svoje drvene cipele, ili sandale, i da obuče svoju gornju odjeću, ili ogrtač, i da slijedi svog vođu. Čitamo da je slijedio, shvaćajući činjenice kao iz sna. Tako je odveden pored prvog i drugog odjeljenja, ili vrata, dok nisu došli do velikih gradskih vrata, koja su se otvorila sama od sebe, a zatim ga je anđeo napustio.

Vrijedno je primijetiti da su čuda koja su ovdje izvedena bila samo onakva koja su bila izvan Petrove prirodne moći. Što god je mogao učiniti, morao je učiniti, naime, obući svoje sandale i svoj ogrtač, te slijediti anđela. Mogao se transportirati. Za noge su mu

mogle biti pričvršćene njegove vlastite sandale ili druge sandale. Možda je dostavljen novi kaput. Ali lekcija je unosnija jer je dana. Slično tome, u Gospodinovom ophođenju s nama danas, trebali bismo zapamtiti da je naše učiniti sve što je u našoj moći, a Gospodin će preokrenuti sve stvari za naše dobro i nadoknaditi naše nedostatke iz svog obilja. Tako nam i dalje daje iz dana u dan kruh naš svagdašnji, u kiši i suncu i sjemenu; ali od nas očekuje da se za to trudimo, da oremo zemlju, da sijemo sjeme, da ga drljamo, da ga mlatimo, meljemo i pečemo.

„Kada je Petar došao k sebi,” kada je shvatio činjenice u tom slučaju, da je slobodan, rekao je: „Sada pouzdano znam da je Gospodin poslao svog anđela i izbavio me iz Herodovih ruku i ...židova.” Petrova vjera je ojačala. Voljan umrijeti, otkrio je da je Gospodin voljan da on treba živjeti, raditi i izdržati, i bio je jednako zadovoljan, radujući se, možemo biti sigurni, zbog privilegije daljnje službe, iako bi to značilo daljnje žrtve i patnje za radi Boga i naroda njegova.

Nedvojbeno je anđeo poveo Petra u smjeru Marijina doma, gdje se molila za njega. Opis kuće s vanjskom kapijom govori da je bila jedna od boljih klasa. Petrovo kucanje čula je mala Ruža, jer takvo je značenje Rode. Bila je toliko presretna da je, zaboravivši da ga pusti unutra, najprije otrčala da kaže ukućanima koji su se molili da je Petar bio na vratima. Ne očekujući izbavljenje u takvom trenutku, neki su mislili da je djevojka pogriješila, a zatim su inzistirali da to mora biti njegov anđeo – u skladu s prevladavajućim mišljenjem da anđeo ima nadzor nad svakim pojedincem iz Božjeg naroda i da bi takav mogao utjeloviti onoga pod svojom zaštitom.

Braća su bila iznenađena Gospodinovim odgovorom na njihove molbe, jer je došao tako neočekivano s obzirom na vrijeme. Došlo je do provale uzbuđenja i pitanja, koje je Apostol morao stišati stiskom ruke. Zatim je ispričao divnu priču o svom izbavljenju i zamolio ih da je ispričaju drugom Jakovu, Isusovom bratu (rođaku), i drugim učenicima. Tada je Petar otišao svojim putem, da li u drugi grad ili u drugu kuću, ne znamo. U svakom slučaju, pokazao je mudrost ne izazivajući bespotrebno Heroda. Zavladao je konsternacija s dolaskom dana. Kasnije u istom poglavlju doznajemo o još jednom posjetu anđela Gospodnjeg – ovaj drugi put da udari Heroda bolešću (crijevnim crvima), od koje je kasnije umro. Ovo nam poglavlje zatim pokazuje moć Sotone, Božju moć i moć molitve.

KLJUČNI TEKST

Naravno, naš Ključni tekst je simbolična izjava koja ilustrira Božansko skrbništvo nad svima onima koji su doista njegovi. Misao je stalni nadzor nad našim poslovima od strane Gospodina. Bilo da o anđelu Gospodnjem razmišljamo kao o jednom od nebeskih

vojski koje su posebno postavljene u naše ime, ili o njemu razmišljamo sa stajališta različitih sila prirode, čije su poluge sve pod božanskom skrbi, malo je važno. Imamo uvjerenje da nas sam Otac ljubi i da su sve nebeske moći založene onima koje je on prihvatio u Kristu Isusu, a one ujedinjeno jamče blagoslove

PODLOŽNOST PUNA LJUBAVI

Možda ne razumijem zašto oblaci zaklanjaju sunce, ali još uvijek mu mogu vjerovati i slabašno reći, „Budi volja tvoja.” Ne znam zašto svaka vrata službe on smatra potrebnim zatvoriti; Ali raduje me činjenica da se moja volja ne bi suprotstavila njegovom putu. Mogu se samo zapitati zašto se mom Ocu čini najboljim, Olabaviti sa svog počivališta na mojim pulsirajućim grudima, Neprocjenjivi dragulj pričvršćen ondje njegovom vlastitom rukom – ali onda, radostan sam osjećati da stabilno srce još uvijek može odgovoriti, Amen!

Ne vidim uvijek jasno lekciju koju bih trebao naučiti, Ali iz sata u sat nastojat ću pustiti posvećeni tamjan da gori. Ne znam zašto slatko mora postati gorko u čaši; Ali ipak ga prislanjam na svoje usne, i kroz suze

svima onima koji ostaju u Božjoj ljubavi. To znači ostati u vjeri u Otkupitelja. To znači ostati odan našem posvećenju, vršiti Očevu volju u mjeri u kojoj možemo. Ta volja je objavljena da ćemo ljubiti Gospodina najviše, svoje bližnje kao same sebe, i sve ukućane po vjeri, kao što je Krist ljubio nas.

gledam prema njemu koji je „previše mudar da pogriješi, previše dobar da bude neljubazan.” Uvjeren da ću kad se čaša iskapi, tamo pronaći blagoslov.

* * *

Pritisni, dakle, Gospodaru, i nemoj se suzdržati, ako zaplačem – Lijepa ljepota mramora raste ispod dubine klesanja. Da, Gospodine, neka se nebo naoblači, kako ti se čini najboljim; Uzmi iz moga naručja najdraže što mi je Tvoja ljubav dala; Neka slatko ili gorko ispuni moj pehar, po tvojoj volji; Bliže ću stisnuti tvoju ruku u svoju, i u plamenu ostati miran; I stoga, iako me Ti ubijaš, Hvalit ću te noću i danju, svaki ću teret položiti pred tvoje noge i „odnijeti pjesmu.”

GW Seibert.

„PORAVNITE STAZE ZA SVOJE NOGE”

– HEBREJIMA 12:13 –

KADA Apostol kaže: „i poravnajte staze nogama svojim da se hromo ne iščaši, već da radije ozdravi,” što misli? On ne misli da bismo doslovno trebali lopatom izgaditi stazu, niti govori o našim doslovnim stopalima. Svi će se složiti s ovim. Očito je apostolov nauk da svaka ovca Gospodnja ima više ili manje zemaljske mane (nesavršenosti), uslijed koje hromosti teško može postojano napredovati stopama našega Gospodina. Potiče nas da kad saznamo koje su naše slabosti, tjelesne i mentalne, trebamo nastojati oblikovati svoj životni tok u skladu s tim, kako bismo bili sposobni nadvladati poteškoće na putu i nevolje Protivnika. Činimo ravne staze birajući takav kurs koji neće nepotrebno pogoršati i uzbuđivati naše slabosti, i tako nas učiniti još hromijima. Moramo nastojati nadvladati hromost, a da bismo to učinili, ne trebamo samo moliti: „Ne ostavljaj nas u iskušenju,” već trebamo nastojati izbjeći iskušenja na sve načine. Kako ćemo to učiniti? Odgovaramo, vježbom naše volje, ili odlučnošću – mentalnim odlukama; ili, drugim riječima, davanjem zavjeta ili svećanih obećanja Gospodinu glede naše odluke da idemo ispravnim putem. Svatko, dakle, tko je slijedio apostolov nalog u našem tekstu, položio je zavjete Gospodinu, koje treba vjerno izvršavati, ako želi izaći kao pobjednik i imati božansko odobrenje.

Gospodin ne polaže ove zavjete na nas, zapovijedajući nam da to činimo i da to ne činimo. To bi nas stavljalo pod zakon i spriječilo bi nas da

prinosimo žrtve kao antitipsko svećenstvo. Samo općenito, dakle, Gospodin govori svome narodu, ukazujući im na pravi put i ostavljajući stvar na njih da polože svoje zavjete, prema svojim potrebama, i ispune svoje zavjete, te tako napreduju u milosti i znanju i u razvoju karaktera. Tko nije uvidio svoju potrebu donošenja odluka, zavjetovanja Gospodinu, taj nije prepoznao prvo načelo kršćanskog razvoja. Onaj tko od napada Neprijatelja pronađe gdje je njegov zid najslabiji, i koji zatim popravi slaba mjesta što je brže utvrđeno, čini to po odluci Gospodinu – po zavjetima. Tko nije otkrio nijednu slabost u svom karakteru, prilično je slijep i „ne vidi na daleko.” Onaj tko nije pokušao ispraviti svoje slabosti odlukama Gospodinu, zavjetima Gospodinu, još nije započeo onaj razvoj karaktera koji mora biti dovršen prije nego što se može proglasiti pobjednikom.

Predstavimo ovdje dva dijaloga koji se odnose na ovo pitanje razvoja karaktera uz pomoć zavjeta ili odluka:

Brat A – Jeste li položili zavjet koji nam je nedavno predložen u STRAŽARSKOJ KULI?

Brat B – Ne. Čini mi se da koliko god to drugima bilo korisno, meni ne bi bilo tako.

A – Buni li se starac protiv toga što ga vežu prečvrsto?

B – Nadam se da nije tako. Čini mi se da već činim praktički sve što je u Zavjetu predviđeno, pa ga stoga ne moram polagati. Što se tiče prvog odjeljka, molitve

za Božju volju da temeljitije kontrolira moj život, ja to već činim. Drugi dio već poštujem u potpunosti – sjetim se svojih dragih suradnika u Djelu žetve svaki dan i nastojim potpunije cijeliti svoje vlastite prednosti u njemu. Što se tiče trećeg odjeljka, svakako svakodnevno nastojim pažljivo proučiti misli, riječi i djela, kao što vjerujem da bi svaki kršćanin trebao činiti. Kako možemo drugačije? Ukazujući na odjeljak četiri, davno sam odlučio da nemam nikakve veze s okultizmom ili spiritizmom, prepoznajući da imaju veze s Protivnikom. Dugo sam promatrao duh ovog odjeljka i, mogao bih reći, i njegovo slovo, s iznimkom spominjanja da sam u sobi s osobom suprotnog spola, sa širom otvorenim vratima. Nisam uvijek slijedio taj plan, ali slobodno mogu priznati da bi to bilo vrlo dobro opće pravilo kojega bi se slijedilo i da bi mnoge ljude spasilo nevolja, a možda bi i meni samom bilo od koristi.

A – Pa, brate B, koliko sam te razumio, već si uzeo ove različite dijelove zavjeta kao mentalne odluke Gospodinu, u njihovom duhu, ako ne i u njihovom slovu. Čini se da je razlika u tome što ste dali zasebne zavjete za svaku točku, dok je STRAŽARSKA KULA ove različite točke objedinila u jedan zavjet!

B – Možda je to ispravan način izražavanja stvari, a ipak, shvatite me, nisam se obvezao u pogledu budućnosti, već samo imam ovaj ideal pred sobom kao ispravan put; zatim, kako svaki slučaj dolazi pred moju prosudbu, odlučujem o njemu u potpunosti na temelju njegove vlastite vrijednosti, i sukladno tome, ako želite, odlučite u pogledu tog jednog slučaja, ili zavjetujete se glede tog jednog slučaja, da ću slijediti takav kurs.

A – vidim; ali, dragi brate, taj pravac ti daje mnogo obećanja mnogo puta dnevno, i daje ti muku odlučivanja mnogo puta dnevno. Može biti da imate izvanredno dobro uravnotežen um i da imate malo poteškoća u prepoznavanju načela u svim životnim poslovima, tako da ste u stanju odlučiti o svakom malom pitanju koje vam se pojavi brzo, promptno, ispravno i da vaš um nije sklon odstupiti od načela pravednosti, čak ni pod pritiskom iskušenja. Ako je tako, vidim da bi vaš plan testiranja svakog malog pitanja kako se pojavi i zavjetovanja ili rješavanja svake točke, i tako davanja mnogih zavjeta za jedan dan, mogao biti dovoljno siguran plan za vas, ali bi li taj plan mogao biti najsigurniji i najbolji za sve, što mislite? Zasižno ti i ja poznajemo neke od Božjih dragih ljudi koji nisu baš brzi u primjeni načela i doktrina u životnim poslovima, neke koji će vrlo vjerojatno biti malo neuravnoteženi i skrenuti u prisutnosti iskušenja. Ne bi li bilo mudro da takvi daju svoje zavjete hladno promišljeno, u skladu s Božanskom voljom, kada nisu opterećeni iskušenjem, i tako voditi svoje korake, ne samo za taj dan i trenutak,

već za sve buduće dane života? Ne bi li to bilo u potpunom skladu s apostolovim poticajem našeg teksta: „i poravnajte staze nogama svojim da se hromo ne iščasti, već da radije ozdravi”? Nadalje, dragi brate, ako već prepoznajete ova načela u svom svakodnevnom životu, ne ostavljajte li Protivniku otvorena vrata, kroz koja bi ti neko vrijeme mogao upasti i izokrenuti tvoj sud, pod nekim vrstama iskušenja koje mi ne možemo sada pretpostaviti u detalje?

Ako ste već vezani načelima koja su sadržana u ovom zavjetu, kao što priznajete, zar ne bi bilo pričvršćivanje na oklopu, tako reći, da položite zavjet i tako se oslobodite beskrajne količine razmatranja, ispitivanja i odlučivanja ostavljeno da se učini u najnečuvanijem i najnepovoljnijem trenutku, kada je neprijatelj pred vama, sa svojim iskušenjima? Osim toga, dragi brate, kao što sveti Pavao izjavljuje da je voljan odlučiti ili se zavjetovati da više neće jesti meso, ako bi time pomogao slabijem bratu, ne bi li to za nas bilo vrijedno razmatranje u vezi s ovim zavjetom i pomoć u određivanju što bismo najbolje učinili da pomognemo braći, osobito ako uočimo da Neprijatelj napada stado, a osobito kada se sjetimo da je dio našeg saveza s Gospodinom, ne samo pomoći braći u tako značajnoj stvari kao što je ova, nego, ako to nužda zahtijeva, položiti svoje živote za njih?

Brate C, što misliš o Zavjetu? Jeste li ga proglasio ili potpisao se Gospodinu kao svoj? Je li vaša svečana odluka pred Gospodinom da ćete slijediti različite točke navedene u predloženom zavjetu?

C – Ne; Nisam ga uzeo. Priznajem da ga se bojim – bojim se da ga ne mogu zadržati.

A – Zašto, dragi brate, iznenađen sam tvojim izrazom lica. Nisam li dobro shvatio da ste svoj život, svoja prava, svoje slobode, sve svoje potpuno posvetili Gospodinu, čak do smrti? Ako je tako, taj Zavjet, ili Odluka, koju ste vjerojatno također simbolizirali u krštenju, i koja se stoga naziva Vašim krsnim Zavjetom, još uvijek je na Vama i sveobuhvatna je? Ako možete održati taj zavjet, sigurno ćete imati malo problema u održavanju zavjeta predloženog u STRAŽARSKOJ KULI. Recite nam, molim vas, koje vam se značajke čine tako opterećujućim, tako nemogućim? Sigurno nije prva?

C – Ne; Želim, sigurno, da Božja volja vlada sve više i više u mom srcu i u mom smrtnom tijelu.

A – Pa, sigurno nije druga točka zavjeta na koju se protivite – tako sigurno da ste posvećeni Gospodinu i uživati u svjetlu sadašnjeg žetvenog rada i svojih vlastitih povlastica u vezi s tim i svim dragim suradnicima! Ovog se sigurno sjećate svaki dan, ili biste se trebali. Zasižno gubite blagoslov ako to ne učinite. Savjetujem vam da to odmah odlučite i da pažljivo zabilježite blagoslov koji će vam na taj način doći, dok razmišljate o djelu Gospodina i njegova naroda te o

svojim vlastitim povlasticama i mogućnostima žetve. Priličan broj njih izvješćuje da imaju blagoslove upravo na tom planu – da dok svakodnevno razmišljaju o svojim privilegijama na polju žetve, to jača njihove odluke i daje im hrabrosti da zabadaju srp Istine. Reci mi, dragi brate, da se ne protiviš, nego u potpunosti podržavaš tu značajku Zavjeta.

C – Pa, naravno, kad to tako kažeš, djelomično se slažem. Ali pretpostavimo da bih jednog dana propustio tako razmišljati i moliti, bilo zbog zaborava, bilo zbog bolesti, ili čega već?

A – Ako biste bili u delirijumu ili ležali bez svijesti, tako da ne biste mogli ni misliti ni moliti, ne biste bili odgovorni. Isto tako, ako vam je, usprkos vašem najboljem nastojanju ili odluci, stvar smetnula s uma, ne biste bili odgovorni, jer nitko ne može učiniti više od svojih sposobnosti, a zavjet izričito izjavljuje za stvari koje su razumno moguće uz pomoć Božje milosti. Međutim, nakon što položite zavjet, zasigurno biste se našli u toj višoj atmosferi u kojoj je malo vjerojatno da ćete zaboraviti žetvu i suradnike, kao i svoje obroke. Sve više i više to bi postalo dio vašeg života i pomoglo bi da podignete svoje misli sa stvari na zemlji na stvari na nebu i da često vratite svoje osjećaje prema stvarima koje su gore. Pogledajte sada treći dio Zavjeta. Svakako, dragi brate C, u tom dijelu nema ničega što tvoje srce ne bi odobrilo. Niste li se već odlučili za Boga i zavjetovali mu se da ćete pažljivo ispitivati svoje misli, riječi i djela, s ciljem bolje službe njemu i braći? Zaista se nadam, dragi brate, jer kako bih inače o tebi uopće mogao razmišljati kao o posvećenom kršćaninu?

C – Oh! Da. Slažem se da je to sve u redu, ali mogu li paziti na svaku misao, riječ i čin?

A – Zapamti, dragi brate, da ti, Novo Stvorenje, imaš neprijatelja vrlo blizu sebe cijelo vrijeme – sebe starog. Taj stari ja želio bi tebe, Novo stvorenje, ostaviti nespremnog, kako ne bi tako pažljivo ispitivao svaku misao, svaku riječ, svaki čin. To je ono staro ja koje se sada bori protiv Zavjeta i govori: „Nemojte me više vezati, sad imam malo slobode.” Ne smiješ misliti na to što stari kaže, dragi brate. Slušajte, umjesto toga, Gospodnji glas. Preko Apostola nam govori da ubijemo starca. „Umrtni, dakle, udove svoje koji su na zemlji.” (Kol. 3:5.) Veliki dio tvoje poteškoće, dragi brate, i poteškoće svih koji žele hodati uskim putem, je taj što starac više i želi zadržati slobodu i život, ali to je u suprotnosti s interesima Novog Stvorenja da mu se treba posvetiti bilo kakva pozornost. Recite mu smjesta da ste mislili da je davno mrtav i pokopan, a da tek sada saznajete suprotno, i da ga ovim zavjetom namjeravate odmah ubiti i zavrnuti mu poklopac lijesa. Tvoj starac je taj koji ne voli Zavjet, dragi brate, a ne ti, Novo stvorenje, koji ga svakako moraš odobriti kao pomoć sebi i svim dragim ukućanima vjere.

Brate C, razumijem da si rekao neke vrlo neljubazne stvari u odnosu na one koji su položili zavjet – da si i mislio zlo i govorio zlo, i ponašao se na nedoličan način. Dragi brate, ovo sigurno nisi bio ti, Novo stvorenje, već staro stvorenje, koje je zapovijedalo. Kako bi vam bilo dobro da ste položili Zavjet i tako utisnuli u svoj um pažljivo ispitivanje svake svoje misli, riječi i djela! Beskorisno nam je moliti: „Ne prepusti nas napasti, nego izbavi nas od Zloga”, ako, kada nam Gospodin pokaže kako možemo odvratiti napast i postaviti pregradu između Zloga i sebe, odbijamo poslušati njegov savjet.

Ne mogu misliti da ti je četvrti dio zavjeta nemoguć, dragi brate C, niti da ga stvarno smatraš nerazboritim, s obzirom na ono što znamo o našem Protivniku i njegovim raznim lukavstvima, i s obzirom na ono što nam Sveto Pismo govori o njegovoj većoj moći na kraju ovog vremena žetve; sigurno ne biste smatrali mudrim biti nepažljiv u odnosu na određene zamke za koje prepoznajemo da su već postavljene i namamljene za svijet i za Crkvu tijekom „časa kušnje” koji je sada nad cijelim svijetom. Zasigurno se slažete da postoje samo dva kapetana, Gospodin i Protivnik, i da je dio naše dužnosti, ako želimo biti vjerni vojnici križa, suprotstaviti se Sotoninim taktikama i smicalicama na svaki način, oblik i formu, zar ne?

C – Sigurno je tako, dragi brate A. I vjerujem da ne mogu smisliti nikakav prigovor po tom pitanju.

A – Sada, brate C, došli smo do posljednjeg odlomka Zavjeta. Vaš prigovor mora biti ovdje ili ga nemate. Što je prigovor? Kažete da se bojite da ga ne možete zadržati. Moja je misao, dragi brate, sasvim obrnuta – da se ne trebaš bojati ako se toga ne držiš. Bojite li se da se nasamo ne možete uvijek ponašati prema osobama suprotnog spola, kao što to činite javno, u prisutnosti naroda Gospodnjeg? Ako imaš slabosti na toj liniji, dragi brate, to je upravo točka koju trebaš učvrstiti upravo takvim Zavjetom kao što je ovaj.

C – Bojim se da bih zaboravio ili da, kad bih se sjetio, ne bih bio dorastao testu.

A – Dragi brate, Novo Stvorenje je ono koje će dati ovaj zavjet. Staro stvorenje nikad ne bi uspjelo. Novo stvorenje odlučuje dati sve od sebe, odlučuje Bogu da će, najbolje što može, slijediti ovaj put. A Bog zauzvrat kaže novom stvorenju: „Dosta ti je moja milost; moja se snaga u slabosti usavršuje.” Što ostaje na putu, dragi brate? Ništa, osim nedostatka vjere s vaše strane da prihvatite potrebnu milost i snagu, ili osim ako se radi o nedostatku odlučnosti, što bi značilo nedostatak posvećenja, što bi značilo da ste živjeli u zanemarivanju svog izvornog zavjeta posvećenja, odnosno zavjeta krštenja. Svakako, dragi brate, riješite ovu stvar. Pokazujte vjeru i odlučnost da održite svoj izvorni savez, da održite svoju ljudsku volju mrtvom. Ovaj će vam zavjet nedvojbeno pomoći u izvršenju

takve odluke i, ako je tako, pomoći će vam da svoj poziv i izbor učinite sigurnima. Bez takve odlučnosti, očito, nikada ne biste mogli biti sigurni.

Sada, za posljednju klauzulu zavjeta. Što je ovdje prigovor? Ima li ikakvih?

C – Moj se ponos pomalo protivi sugestiji, iako priznajem da bi aranžman bio zaštita i da bi pod njegovim djelovanjem, bez sumnje, mnogi bili sačuvani od indiskrecije čije tendencije možda nisu duhovne, a mogu čak biti prema tjelesnosti.

A – Pa, moj dragi brate C, tvoja dva argumenta u suprotnosti najjači su argumenti u korist Zavjeta. Ako imate imalo ponosa na tu temu, umrtvite ga, umrtvite. „Ponizi se pod moćnu Božju ruku.” Učinite to zbog drugih, ako ne zbog sebe, iako priznajete da vam to treba zbog sebe. Što se tiče druge točke koju navodite, to je sigurno argument u korist Zavjeta. To je barikada koja stoji između Gospodinova naroda i posebne kušnje. Ako bi trebalo spasiti od ozljeda samo jednoga za koga je Krist umro, ne bi li se isplatilo da se svi zavjetujemo? Ali uvjeravam te, dragi brate C, da imam

informacije koje me navode na pomisao da će stotine Gospodinovih ljudi biti zaštićeni tim zavjetom, i biti bliže Gospodinu, bliže „Pod sjenom njegovih krila,” i, prema tome, dalje od velikog Protivnika, Ptičara iz Psalma 91. Potičem te, dragi brate, da položiš zavjet, ne kao novi, jer je tvoj izvorni zavjet posvećenja bio sveobuhvatan. Nedvosmislen je. Ovaj je zavjet na neki način negativan. U ovom zavjetu formuliramo popis nekih stvari koje nećemo činiti, jer vjerujemo da bismo njihovim izbjegavanjem bili bliže Gospodinu i odvojeni od sile Protivnika, te bili spremniji potpunije pružiti pomoć braći, koja se s nama samima bore prema brdu Sionskom na uskom putu.

Nemojte polagati zavjet kako biste zadovoljili brata Russella, niti kao fetiš ili amajliju za obranu od protivnika, nego prihvatite to inteligentno, kao Gospodinu, i bacite svoj utjecaj u njegovu korist svoj dragoj braći u Kristu. U njemu je blagoslov, i što ga brže uzmeš, prije ćeš u tom blagoslovu sudjelovati, što već mnogi drugi ispovijedaju. „Poravnajte staze za svoje noge.”

NOVI SAVEZ I NOVI ZAVJET

OVE dvije riječi u našem Hrvatskom su ista riječ na Grčkom. Objašnjenje stvari je sljedeće:

Božji blagoslovi nad Abrahamom bili su prividno dati židovskom narodu, ali zapravo nisu bili tako. Skriveni smisao, ili duh, učinio je taj blagoslov, pod Zakonom, primjenjivim samo na Isusa, koji je jedini držao Zakon i naslijedio njegove blagoslove.

Drugo, to duhovno nasljedstvo blagoslova Zakona došlo je do svih onih koji su prihvatili Krista kao kraj Zakona i ujedinili se s njim posvećenjem do smrti. Dakle, duhovni Izraelci su nasljednici s Isusom svega što se odnosi na Abrahamski savez.

Međutim, cilj našega Gospodina u obdržavanju Zakona nije bio samo steći život za sebe, nego umrijevši i stječući novu prirodu za sebe kako bi mogao prirodnom Izraelu, u skladu s Božanskim zakonom, dati blagoslove koje su izvorno primili, ali nisu mogli zadržati zbog slabosti tijela. Dakle, kroz Isusovu smrt, oporuka – dobra volja – ili blagoslov, bila je uključena u prirodni Izrael; ali umjesto da im se taj blagoslov da odjednom, po Božanskom rasporedu on se prvo daje Duhovnom Izraelu, „Svetom narodu”, „Kraljevskom

svećenstvu,” „osobitom narodu”; dano im je uvjetno – da to neće zadržati za sebe, već umirući kao udovi Tijela Kristova, pridružit će se sa svojom Glavom u njegovoj oporuci ili testamentu, dajući sva ta zemaljska prava kao Sjeme Abrahamovo, tjelesnom Izraelu. Čim svi članovi Oporučitelja umru, ovaj će Novi zavjet ili Novi savez time biti zapečaćen ili djelotvoran prema prirodnom Izraelu.

Tako je Isus bio službenik, ili sluga, Novog saveza koji je Bog predložio sklopiti s Izraelom. Iako je imao pravo na sve što treba otići u Izrael, on to nije zadržao, nego je slobodno predao za nas i njih. Nama kao njegovoj braći, opravdanim kroz vjeru u njegovu krv (ne kroz vjeru u Novi savez), bilo je dopušteno postati „sposobnim službenicima Novog saveza ili Novog zavjeta” – sposobni ili potpuno kvalificirani našim opravdanjem i uvjetima našeg posvećenja, da budemo povezani s našim Gospodinom i Glavom kao dionici njegovih patnji, navjestitelji njegove milosti, navjestitelji Novoga saveza i pomoćnici jedni drugima kao udovi njegova Tijela u ispunjenju Kristovih muka do namjeravanog kraja.

